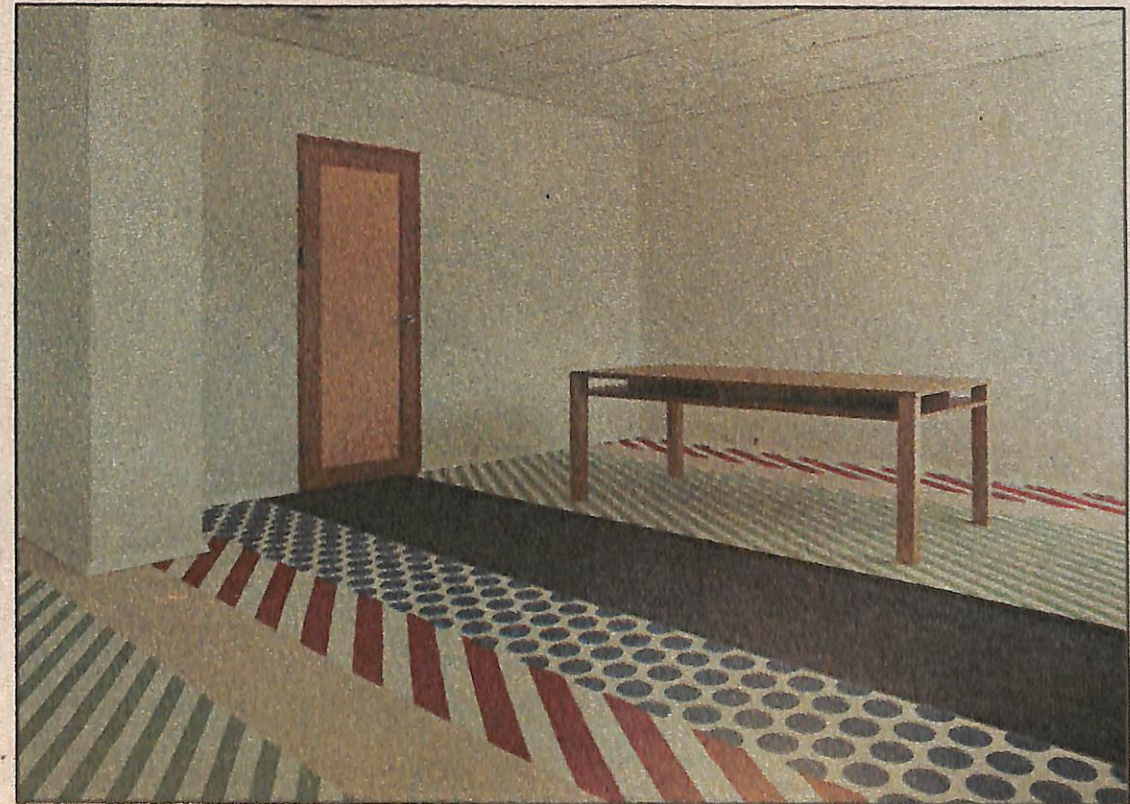
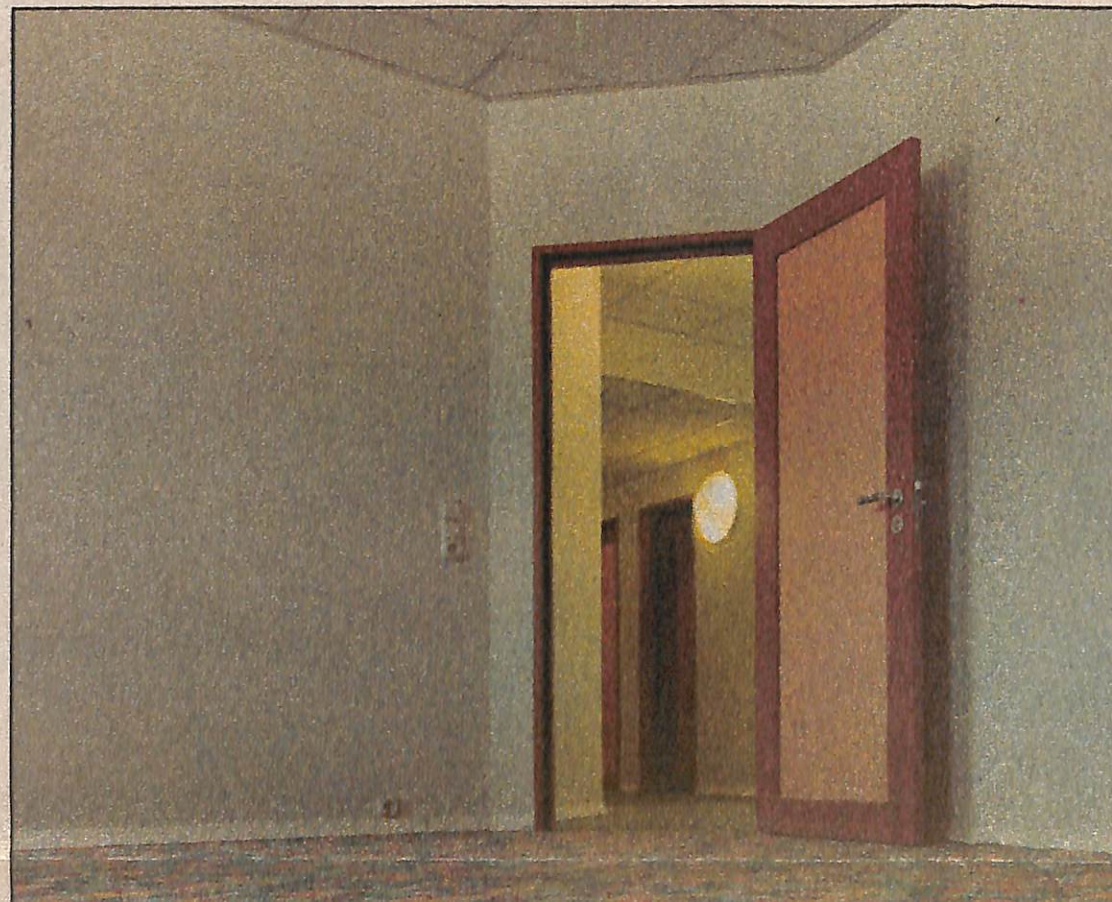

Mensen van buiten de stad vragen regelmatig wat daar toch gebouwd wordt. „Een waterzuiveringsinstallatie, misschien?“, opperde een vreemdeling. Een ander wilde weten of hier misschien in het kader van een abstract kunstproject een gebouw tijdelijk met geel was dichtgeplakt. Nee, het wordt een museum. „Dat ding?! Oh...“, de Zwitser die juist is gearriveerd denkt er het zijne van. De stadgers ook.

Groninger museum slaat (nog) niet aan bij de Groningers 'It's very yellow, isn't it?'

Of de nieuwbouw van het Groninger museum nu mooi of lelijk is, hij is in ieder geval spraakmakend. Lieden van buiten de provincie en de enkele buitenlanders die op het station aankomen houden zich wat op de vlakte. „It's very yellow, isn't it?“, meent een Engelsman.

Maar de Groningers, stadgers én mensen uit de provincie, houden zich niet in. Die branden gretig los als de nieuwbouw ter sprake wordt gebracht. Helaas voor museum-directie, gemeente en provincie (die beiden een lieve duit in het zakje doen) zijn de mensen op straat nagenoeg eensluidend in hun afwijzing.

Door **Margot de Jong**

„Het is een vreselijk ding.“ „Om te huilen.“ „Wat een geldverspilling.“ „Het hele uitzicht vanaf het station is naar de vaantjes.“ „Het past hier niet.“ Dát zijn de reacties. De Groningers zijn vrijwel unaniem in hun afkeer. Anderhalf uur rondhangen in de omgeving van het gebouw, willekeurige personen aanklappend om hun mening, levert één jonge stadger op die iets positiefs meldt. „Het kon minder“, zegt-ie.

En uiteindelijk komt het enige echte compliment van een Iraakse vluchteling die het nieuwe museum wel waardeert. „Mooi hoor, ik houd wel van vernieuwende dingen. Ik ga zeker kijken zodra het opent.“ Daar denken de meesten anders over.

Architect Alessandro Mendini heeft wel eens meer succes gehad met zijn ontwerpen. De designs van studio Mendini voor bijvoorbeeld Swatch, Alessi en ook Philips (de nieuwe huishoudelijke apparaten) vinden zeer gretig aftrek. Die vallen wel in de smaak bij het grote publiek. Zo niet het museum, vooralsnog.

De zachtgroene basis wil nog wel. Maar die enorme gele toren -de 'schatkamer' van het museum, overigens, daarom is-ie zo goudgeel-, dat ronde aluminium paviljoen („Het is net een onbeschilderd koekblik“, stelt een oudere dame) en dan dat deel dat is ontworpen door Coop Himmelb(l)au en dat nog het meest op een gedemonteerd schip lijkt..... De 'gewone' Groninger kan er niets mee worden.

„Je ziet niets meer van de singels“, klagen ze. En: „Het kost veel te veel geld, laten ze dat geven aan mensen die het nodig hebben. Er is zoveel ellende in de wereld.“ Taxi- en buschauffeurs horen de mensen hun commentaar leveren en veel lofprijzingen hebben ze nog niet gehoord. „Heb jij al iemand gesproken die het mooi vond?“, stelt een van hen benieuwd de tegenvraag.

En bij Koolhaas horen ze het volk ook morren. „Het slaat niet aan“, zegt rond-

vaart-man F. Uijen diplomatiek. Hij zou zo graag willen weten wat de ontwerper bedoeld heeft, vooral met dat deel van Coop Himmelb(l)au. Dan kan-ie het op de rondvaarten misschien uitleggen.

Volgens Haks is het de bedoeling dat het ontwerp de sfeer van de jaren tachtig en negentig uitstraalt en daarbij absoluut niet-Hollands is. Daarin is het dan geslaagd, getuige de vele Groningers die oordelen dat het gebouw niet in het beeld van de singels past. Uijen vertaalt het alvast voor de rondvaarten: „Ik kan dus zeggen dat het gebouw de verwarring van de huidige tijd symboliseert.“

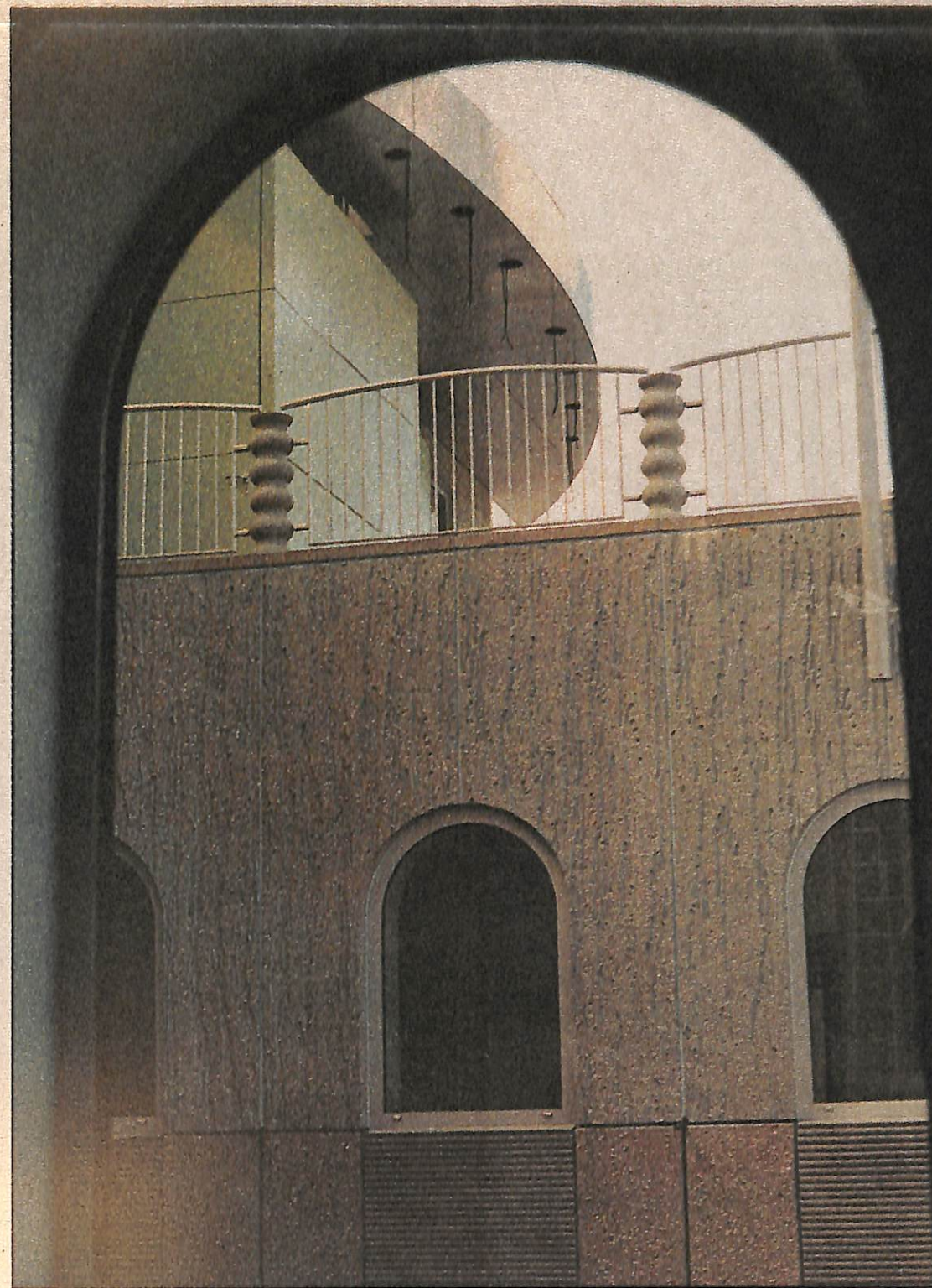
Er is toch nog één onderdeel van de bouw dat de mensen wel aanspreekt: het bruggetje dat straks de stationszijde met de stad verbindt. Koos en Geert werken beiden aan de bouw van dat bruggetje. „Ja, dat is wel leuk“,

geven ze toe. Over de rest zijn ze minder te spreken. Hoewel: „Ach, je moet het verhaal niet te negatief maken, hoor.“

Maar zelfs zij hebben geen belangstelling voor de gratis kijkdagen die museum-directeur Frans Haks en de zijnen gepland hebben in de openingsweek, na 28 oktober. Nochtans hoopt de directie op een vol huis, en niet alleen die dagen. Haks en zijn bestuur zetten in op maar liefst honderduizend bezoekers per jaar.

Wellicht dat veel kankerende Groningers zich echter toch zullen laten verleiden een kijkje binnen te nemen. Zeker als ze er niets voor hoeven te betalen. Al was het alleen maar om daarna vast te kunnen stellen dat het er van binnen al net zo gek uitziet als van buiten.

Ze lopen dan wel het gevaar het museum mooi te gaan vinden. Het is modern, maar

tegelijktijd heel klassiek. De gebogen ramen bij voorbeeld: strak vormgegeven, maar de gang krijgt er wel iets van een klostersfeer door. De belijsting van de deuren; ook weer traditioneel. En dan ineens zo'n veelkleurig tapijt met letterserop notabene. Mendini doet zijn reputatie op het gebied van mengeling van stijlen eer aan. Modern klassiek dus. En wie daar ook maar een klein beetje van houdt, zal z'n hart verpanden aan het gebouw met de zachtgele of zachtgroene muren, de rood-roze deuren, de overal te pas opduikende veelkleurige mozaïeken, de fraaie lampen die in sommige ruimten met een uitwaaiing van licht de enige wanddecoratie zijn-, de spiegelwanden met hun ruimtelijke effect (daar zullen nog heel wat mensen tegen op botsen).

Ieder paviljoen en iedere gang, zaal of ka-

mer, zelfs de toiletten hebben hun eigen sfeer. De ruimtes op de begane grond van het centrale gebouw zullen steeds wisselende exposities bevatten. Zij zijn daarom strak en simpel gehouden, om de aandacht niet af te leiden.

Van de twee paviljoens aan de westkant krijgt de bovenste (het 'blik') de collectie Kunstnijverheid. Daarin is onder meer een aquarium in de grond verzonken waarin te zien is hoe de Oosterse keramiek in de Zuidchinese Zee werd aangetroffen.

Het onderste paviljoen, uit baksteen opgetrokken, wordt ingeruimd voor geschiedenis en archeologie van het Noorden. Een kapel toont Groningen in de Romeinse tijd, een ridder tent is ingericht voor de oorlogen van weleer. In het paviljoen aan de oostkant ten slotte komt de oude beeldende kunst uit de collectie van het Groninger museum.